

Březen 2006 Číslo 3 Ročník 2

Zítřek

KSM BRNO

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Přečti a dej dále!

Občasník pro členy a sympatizanty klubu Komunistického svazu mládeže *Jiskra*

14. Března letošního roku, uplyne přesně 123 let od smrti filozofa, revolucionáře a velikého bojovníka za osvobození pracujícího lidu, Karla Marxe. Připomeňme si tedy tohoto muže a troufám si říci největšího myslitele všech dob, jenž věčně bude žít v našich srdcích, slovy jeho nejlepšího přítele a spolupracovníka:

FRIDRICH ENGELS

REČ NAD HROBOM KAROLA MARXA

na cintoríne Highgate v Londýne dňa 17. marca 1883

Dňa 14. marca popoludní o tri štvrté na tri prestal myslieť najväčší žijúci mysliteľ. Uplynuli sotva dve minúty, čo sme ho nechali samého, a keď sme zasa vošli k nemu, videli sme, že v kresle pokojne zaspal - ale naveky. Čo stratil v tomto mužovi bojovný európsky a americký proletariát a čo stratila v ňom historická veda, to sa nijako nedá zmerať. Čoskoro bude veľmi citeľná medzera, ktorú spôsobila smrť tohto veľikáša. Ako Darwin objavil zákon vývoja organickej prírody, tak zasa Marx objavil zákon vývinu ľudských dejín: ten jednoduchý, ideologickými nánosmi doteraz zakrytý fakt, že ľudia musia predovšetkým jesť, piť, bývať a šatiť sa, a len potom sa môžu zaoberať politikou, vedou, umením, náboženstvom atď., že teda výroba nevyhnutných hmotných potrieb ľudí a tak stupeň hospodárskeho vývinu toho-ktorého národa alebo epochy je základom, na ktorom sa tvorili štátne zriadenia, právne náhľady, umenie, ba aj náboženské predstavy ľudí, a preto ich treba z neho vysvetľovať, a nie naopak, ako sa to robilo doteraz. To však nie je všetko. Marx objavil aj špeciálny zákon pohybu dnešného kapitalistického spôsobu výroby a ňou vytvorenej buržoáznej spoločnosti. Všetko doterajšie skúmanie tak buržoáznych národohospodárov ako aj socialistických kritikov tápalo vo tme, no objavením nadhodnoty nastalo vo veci jasno. Takéto dva objavy by stačili pre jeden život. Šťastný je už ten, komu bolo dožičené urobiť iba jeden podobný. Ale Marx v každom odbore bádania, v ktorom pracoval - a takýchto odborov bolo veľmi mnoho a ani jedného sa nedotkol iba povrchno - a v každom, ešte aj v matematike, robil samostatné objavy. Taký bol tento muž vedy. No to ani zďaleka nebolo všetko. Veda bola pre Marxa historicky hybnou, revolučnou silou. Keď aj mal úprimnú radosť z každého nového objavu v nejakej teoretickej vede, ktorého praktické použitie sa azda nemohlo ešte ani predvídať, pociťoval celkom inakšiu radosť, keď išlo o objav, čo hneď revolučne zasiahol do priemyslu a do historického vývinu vôbec. Tak napríklad presne sledoval vývin objavov v odbore elektriny, naposledy ešte aj objavy Marcela Depreza. No Marx bol predovšetkým revolucionárom. Spoluúčinkovať, tým či oným spôsobom spolupracovať na zvrhnutí kapitalistickej spoločnosti a ňou vytvorených štátnych zriadení, spolupracovať na oslobodení moderného proletariátu, v ktorom on prvý vzbudil vedomie jeho vlastného položenía, jeho potrieb a povedomie podmienok jeho oslobodenía - to bolo jeho opravdivé životné poslanie. Boj mu bol živlom. A on bojoval oduševnene, húževnato a s takým výsledkom ako málokto. Časopisy „Rheinische Zeitung“ 1842, „Pariser Vorwärts“ 1844, „Brüsseler Deutsche Zeitung“ 1847, „Neue Rheinische Zeitung“ 1848-49, „New York Tribune“ 1852-61 a k tomu ešte hrb bojovných brožúr, práca v spolkoch v Paríži, Bruseli a v Londýne, až napokon na dovŕšenie všetkého vzniklo Medzinárodné robotnícke združenie - to bol zasa výsledok, na ktorý mohol byť jeho pôvodca hrdý, keby aj nič iné nebol vytvoril. A preto bol Marx najviac nenávideným a najviac ohováraným mužom svojej doby. Vlády, absolutistické i republikánske, ho vypovedávali zo svojich krajín, meštiaci, konzervatívni i krajne demokratickí, pretekali sa v jeho osočovaní. No on to všetko odľúkol ani pavučinu, nevšimál si to a odpovedal iba vtedy, keď to bolo nevyhnutné. A teraz zomrel, uctievaný, milovaný, oplákaný miliónmi revolučných spolupracovníkov od sibírskych baní cez celú Európu a Ameriku po Kaliforniu, a môžeme smelo povedať, že mohol mať mnoho protivníkov, ale iste nemal ani jediného osobného nepriateľa. Jeho meno a dielo bude žiť naveky!

Pohreb Corety Kingové se stal veřejnou manifestací proti Georgu Bushovi a jeho imperialistické politice

Pohreb Corety Kingové, vdovy po bojovníkovi za občanská práva Martinu Luteru Kingovi prerostl v masovú manifestáciu odporu proti imperialistické politice George W. Bushe. Prítomní vyjádřili své rozhodné NE válce v Iráku, odposlechům bez soudního povolení a nerovným šancím černošské části obyvatelstva. A to se Georg W. Bush posledního rozloučení s touto výjmečnou ženou účastnil osobně. Reverend Joseph Lowery na obřadu ve smuteční řeči pravil: „Nesla dál Martinovo poselství proti chudobě, rasismu a válce. Odsuzovala hrůzu působenou našimi vyspělými bombami při misích daleko odtud. Teď víme, že tam nebyly žádné zbraně hromadného ničení“ Na deset tisíc přítomných po těchto slovech povstalo a odměnilo ho bouřlivým, dvě minuty trvajícím potleskem. A reverend pokračoval. „Ale Correta věděla – a my také – že právě tady jsou zbraně, které nás vedou špatným směrem.“ Pravil a ukázal směrem k lavici kde seděl prezidentský pár. Na obřít obrazovce se ukázal detail Bushova křečovitého úsměvu. „Pro válku další miliardy, ale nic víc pro chudé.“ Exprezident Jimmy Carter poté pravil: „Boj za rovná práva nebyl dovršen!“ „Připomeňme si barvu tváří těch v Luisianě, Alabamě a v Mississippi.“

Co se děje ?

AKCE

4.3., Praha

Start volební kampaně

19. 3. Praha

Den proti válce a okupaci

SPOLEČENSKÝ VEČER KSČM

Dělnický dům Brno-Židenice,

sobota 11. března 2006 v 19 hodin.

Srdečně zve MěV KSČM a LKŽ

Dobromysl.

Více informací na:

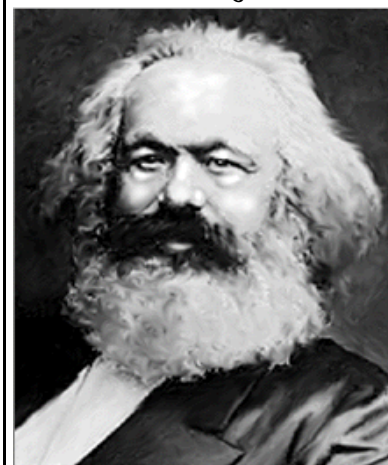
ksmbrno@seznam.cz

Aktuality

USA zavraždili ve svých vězeních v Iráku a Afghánistánu již 98 vězňů

Od roku 2002 zemřelo v Amerických vězeních na okupovaných územích v Iráku a Afghánistánu již oficiálně 98 vězňů. Nejméně 34 vězňů zemřelo během výslechů, 8 až 12 bylo umučeno k smrti. U ostatních vězňů pak není příčina smrti jasná. Tato čísla pochází ze zprávy Americké právnické organizace Human Rights First. (Lidská práva především) Tato analýza je založena na oficiálních informacích od vlády USA.

Výročí úmrtí Karla Marxe

Věčná sláva jeho památce!!!

Údajné ničení památek v dobách socialismu

Mnoho antikomunistů, snažících se co nejvíce poškodit lidově demokratické zřízení v naší zemi před rokem 1989 používá jako jeden z mnoha argumentů údajné ničení památek v dobách socialismu. Podívejme se ale blíže na pravdivost toto tvrzení. Nejprve si musíme přiblížit, jaká byla situace ohledně památek před rokem 1948, kdy po neúspěšném pokusu o vyvolání vládní krize pravici, bylo definitivně potvrzeno socialistické směřování výstavby Československé republiky. Po rozpadu Rakousko-Uherska byla velká část pamětihodností v soukromých rukou, na mnoha hradech a zámcích sídlili potomci šlechtických rodů, kostely a kláštery spravovala církev, některé památky se též staly oblíbenými sídly československé velkoburžoazie a zbytek památek, jenž vlastnil stát, byly také v celkem dobrém stavu. Tato situace se také v době okupace Československa nacistickým Německem příliš nezměnila. Obrat nastal až na konci války, kdy byla řada památek ustupujícími nacistickými vojsky zničena (viz hrad Sovinec) nebo byla poznamenána probíhajícími boji. Po osvobození Československa hrdinnou Rudou armádou, přemožitelkou nacismu, byly uplatněny tzv. Benešovy dekrety, podle kterých došlo k vyvlastnění majetků šlechtických rodů, jež kolaborovali s nacisty a těch byla většina. Tím se do opatování státu naráz dostalo velké množství pamětihodností všeho druhu. Po vítězství KSČ ve volbách v roce 1946 a po definitivním převzetí moci pracujícími lidem v únoru roku 1948, a zvláště od r.1951 v rámci tzv. „ocelové koncepce“ nastala éra rychlé výstavby průmyslu. V této době skutečně dochází ke krátkodobému zanedbávání památek, kdy jsou do nich investovány doopravdy jen ty nejnnutnější prostředky. Není se však čemu divit, v této době ovšem existovala řada problémů, které byly oprávněně považovány za priority. V první řadě bylo zapotřebí vyrovnat se s poválečnou obnovou ekonomiky země, která měla v letech svých „největších úspěchů“ za První republiky na kontě až jeden milión pětiset tisíc nezaměstnaných a jenž byla navíc zasažena hospodářskou mobilizací a bombardováním za protektorátu. V této době kapacity stavebního průmyslu byly vytěžovány na maximum především bytovou výstavbou ve vznikajících průmyslových oblastech (Ostrava – Poruba, Karviná). Bylo za potřebí zajistit, aby všichni lidé měli práci a všechny ostatní podmínky pro spokojený život. Připočteme si k tomu ještě mezinárodní napětí a mnohdy skutečné boje se sabotéry, „bojovníky za svobodu a demokracii“ ve stylu bratří Mašínů, špióny a rozvraceči, není se čemu divit že památkám nebyla věnována

dostatečná pozornost. Lidé nejdřív musí mít kde bydlet, co jíst, mít práci a aspoň trochu slušnou životní úroveň, než je začnou nějaké památky zajímat. Zeptejte se na ulici nějakého bezdomovce, kdy si byl naposledy prohlédnout nějakou památku. Pokud jde o excesy typu JZD v zámcích či zdevastované objekty památek ve kterých měla armáda kasárna, musíme si uvědomit že vztah k památkové péči byl namnoze chápán v té době značně zjednodušeně jako svérázný „třídní“ boj proti palácům, na jejichž stavbách dřely a umíraly celé generace. Proto bylo i stranicky „vhodné“ vnímat je jako symboly utrpení z dob monarchie a panství buržoazie. Není se potom čemu divit že, především v padesátých letech mnohdy existoval reálný odpor k investování značných finančních prostředků do kulturních památek typu zámků a kostelů. Každopádně vždy musíme posuzovat jednotlivé případy, jelikož každý jednotlivý případ má svůj specifický osud, daný mnoha skutečnostmi. Vezměme si jako příklad Rajhradský klášter. Souhlasím, že v jeho případě vlivem armády došlo k jeho devastaci, ale na druhou stranu si musíme uvědomit, že stav kláštera, už v době když ho Československá armáda přebírala, byl dosti katastrofální. Sídlili zde tři nebo čtyři mniši, kteří nemohli údržbu kláštera zvládat a taky ji jak se patří zanedbávali, o používání zdejší vzácné knihovny jako zásobárny balicího a toaletního papíru ani nemluvě. Takto na Rajhradský klášter v době jeho transformace v kasárna vzpomíná místní rodák, historik Vojtěch Žampach, autor např. knih *Směr Brno*, či *Partizánské portréty*, který výše popisovaný stav kláštera ještě jako chlapec viděl na vlastní oči. Takovéto podrobnosti se však v dnešní době nikde nedočtete, ty se dnes vládnoucí garnituře do krámu nehodí. Jak šel čas, měnila se vnitřní situace ve státě. Úkol zajistit lidem důstojné podmínky pro život byl úspěšně splněn zhruba do konce padesátých let. Mezinárodní situace se sice uklidňovala, ale naše ekonomika se v šedesátých letech dostala do značných problémů. Nicméně bylo zapotřebí překonat ještě pokus o kontrarevoluční puč v roce 1968, než československý lid mohl bez obav pokračovat v budování socialismu. Se stoupající životní úrovní a uklidňující se mezinárodní i vnitropolitickou situací rostl také zájem o cestování a turistiku. Jelikož cestování do zemí Západního bloku bylo dosti problematické, kvůli setrvalému napjatým vztahům s imperialistickými zeměmi, které komplikovaly masový rozvoj cestování, stoupal zájem především o vnitrostátní turistiku. A v ruku v ruce s těmito změnami narůstal také zájem o naše pamětihodnosti. Od začátku 70. let byly investovány do oblastí památek miliardové částky, a zvláště v turisticky atraktivních oblastech byly zahajovány stovky

rekonstrukcí a návštěvnost památek neustále stoupala. Trend stoupajícího zájmu o památky pokračoval až do konce 80. let, kdy kulminuje. Chce-li se kdokoli přesvědčit o tom, že o památky bylo za socialismu postaráno, stačí se zajet podívat do sousední Slovenské republiky, a porovnat dataci posledních rekonstrukcí a provedených sanací. Např. Slovenské republiky byly u 85% památek, díky naprostému nezájmu o ně, prováděny poslední rekonstrukce v 70. až 80. letech. Jaká krásná jest to ukázka toho, jak se na rozdíl od komunistických „barbarů“ vedou o památky postarat hodní kapitalisté a jejich „demokratické vlády“. Vždyť i mnozí naši dnešní experti z Ministerstva kultury a Památkového ústavu uznávají že takové ničení památek, jako to, ke kterému dochází v dnešní době, nemělo nikdy v historii této země období, čili ani v období budování socialismu mezi roky 1948-1989. Pokud někdo argumentuje nešetností výše zmíněných starších rekonstrukcí, jako s oblibou uváděné používání betonu, tak by si měl uvědomit že v době, kdy se tyto rekonstrukce prováděly, nikdo neměl poněti o problémech, které užití betonu provází. Podotýkám, že beton se používal při rekonstrukcích památek jak na Východě, tak na Západě a dávala se mu přednost před tradičními postupy z důvodů rychlosti, jelikož bylo zapotřebí provést velké množství rekonstrukcí v co nejkratším čase. Je zajímavé, když dnes mluví v médiích historici a odsuzují nešetnost těchto rekonstrukcí a jsou to tytéž lidé, kteří vystudovali a pracovali ve svém oboru v dobách ČSSR a proti „nešetným“ metodám rekonstrukcí tenkrát nijak nevystupovali. Co říci závěrem? Doufám, že jsem aspoň trochu podkryl závoj antikomunistické propagandy nad problematikou památek v bývalé Československé socialistické republice a postavil proti četným lžím a zjednodušeným tvrzením rozumné argumenty. Ono je totiž velmi jednoduché namluvit někomu, jenž nezná historická fakta, jakoukoliv lež, tak že jí začne brát jako danou pravdu. To již Goebels říkával že stokrát opakovaná lež se stává pravdou. A také uměl tuto svou myšlenku upotřebit v praxi. Jeho však již dávno překonali statisíce jiných, dnešních Goebelsů, jenž povýšili v myslích lidí lež na pravdu a pravdu odsoudili k zapomnění. Musí však tomu tak být i nadále?

Klub Komunistického svazu mládeže *Jiskra*

Křenová 67, 602 00 Brno

Každý čtvrtek, III. patro, místnost č.405

Tel: 776772313, 723160587, ksmbrno@seznam.cz, www.ksm.cz

Zitřek-občasník pro členy a sympatizanty klubu Komunistického svazu mládeže Jiskra
Vyšlo 1.3.2006, počet výtisků: 100, Šéfredaktor: Jan Ševčík, redakční rada: JŠ, PRŠ, VN, JH.
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

